

forekommer det mig dog nok, at den første ærede Taler var lidt for haard imod det. Han mente at kunne reducere det til et simpelt Lønningsforslag. Saaledes kan jeg ikke se paa det. For mig staa det dog som et meget rosværdigt Forsøg paa at fremsætte et Forslag til Ordningen af denne store vigtige Sag, vi kalde Statsbanedriften. Jeg skal følge det ærede Medlem i ikke at gaa videre ind paa Betragtninger af Lovforslagets Detailler eller de enkelte Paragrafer. Der er dog et Par enkelte Bemærkninger, jeg kunde have lyst til at gjøre, men de ere gjorte i et Dieblil. Jeg skal slet ikke opholde mig ved de, som det maaste kunde synes, noget høie Lønningssatser, der begynde i den første Del af § 2. Jeg tror i Virkeligheden, at det er meget vel betænkt at lønne de Mænd godt, der staa i Spidsen for en saa overordentlig vigtig Gjerning som den at styre et Aktiv, der har kostet os 150 Millioner Kroner. Jeg har altid bragt i Erfaring i min private Virksomhed, at naar jeg har haft et vigtigt Hverv at udføre, har jeg altid staaet mig ved at betale de Tillidsmænd, der skulde udføre dette Hverv, paa en saadan Maade, at de vilde betragte det som det Allerværste at blive jagede bort. Jeg vil nu ikke udtrykke dette paa samme Maade overfor de Herrer, vi her tale om, saa meget mindre som en saadan Eventualitet jo ikke let vilde kunne ramme dem, da de jo nok vilde faae kongelig Ansættelse. Jeg skal, som sagt, ikke opholde mig ved Lønnings-satserne. Men der er et Par Mærkeligheder i Lovforslagets § 2; det er under D. og C. Der siges nemlig, at der ønskes bevilget en rund Sum af $2\frac{1}{2}$ Million under D., hvilket Beløb kan forhøies paa Finantsloven, og det kan nok hende, at det er den mest praktiske Maade; det vil selvfølgelig det paagjældende Udvalg have god Leilighed til at undersøge. Samme Tilføttelse gjøres ogsaa under E., idet der bevilges 750,000 Kr., hvilket Beløb kan forhøies paa Finantsloven. De andre Lønningssatser ere, saa vidt jeg kan se, undergivne Finantslovbehandlingen til en vis Grad, det vil sige ikke selve Lønnings-satserne, men Antallet af Personer. Jeg kan ikke skjønne, hvorfor den høitærede Minister ikke vil indrømme, at der ogsaa kan være Anledning til at nedsette et saadant Beløb ved Finantslovbehandlingen, naar der kan være Tale om at forhøie det. For det kan jo dog ikke benægtes, at der kan komme Omstændigheder, hvor en Reduktion af Personalet kan være heldig, og saa vil det dog virkelig være hensigtsmæssigt, at man, ligesaa godt som man

til andre Tider kan forhøie Beløbet, man saa under saadanne Forhold ogsaa kan nedsette det. Med Hensyn til selve Administrationen, Konstruktionen eller Organisationen, hvad man nu vil kalde det, skal jeg selvfølgelig, som tildels ufnydig paa det Omraade ikke fremsætte nogen som helst Kritik. Jeg tror, at den øverste Ledelse er fornuftig ordnet med en Generaldirektør i Spidsen og 4 Kommitterede, forudsat blot at disse 4 Herrer hver have sit Resport-omraade afdeelt omtrent paa samme Maade som de 3 Embedsmænd i Sjælland og Fyn og de 3 paa Sjælland, der ere ansatte henholdsvis for Maskin-Vane- og Trafikafdeling. Disse 3 Chefer i hver af Banekomplekserne staa jo, som det fremgaar her, umiddelbart under Generaldirektøren. Men jeg vil dog antage, at denne Umiddelbarhed ikke betyder Andet end, at af disse 4 Kommitterede, han har til sin Medhjælp, de 3 fungere som Chefer, en for hver enkelt af disse 3 Afdelinger — da der nu en Gæng er indført en Tredeling — og jeg forstaaer det saa saaledes, at den 4de Kommitterede er ansat som Chef for Regnskabsafdelingen. Hvis det er Metoden, som man ikke kan se heraf — jeg har i alt Fald ikke forstaaet det fuldstændigt — finder jeg det fuldkomment hensigtsvarende og vistnok meget rigtigt, at disse 3 Chefer for Linieforvaltningen i hver af Provindserne staa direkte under Generaldirektøren; det er rimeligvis fuldkommen korrekt. Jeg vilde dog anse det for heldigt, om de 3 Forvaltninger i Sjælland og Fyn stode samlede under de saakaldte Kommitterede i Aarhus, navnlig for Sjællands Vedkommende, da der vistnok kan siges at være noget Berettiget i, at en saa stor Provind som Sjælland har et Centralorgan i Sjællands Hovedstad, hvor de kunne faae en endelig Afgjørelse af Tørbane-spørgsmaal; men jeg skal som sagt ikke komme ind paa en Kritik af selve Lovforslaget. Jeg kan til en vis Grad slutte mig til den ærede Taler, naar han konkluderede derhen, at det Fornuftigste, man kunde gjøre, var at bortforpagte Statsbanerne. Jeg kan godt sige det samme. Hvis man vil gjøre det mest Økonomiske, og det fra Statskassens Synspunkt mest Rigtige, tror jeg ikke, man kan gjøre noget klogere end dette. Saa Tar-terne fast, det vil sige sæt et Maximum, der ikke maa overskrides, saa Rjøreplanen fast i sine Grundtræer, bestem gennemgaaende Tog, der skulle kommunikere med Ulandet, og bestem et vist Minimum af Tog, der skulle føres over Strækninger, enten det betaler sig eller ikke; bortforpagt saa Banerne og lad